

M E S E D É L U T Á N

— Az édesanya iránti szeretetről, háláról —

Kedves Gyermekeim!

Májusi fényözönben ragyog felettünk az égbolt kékje. Bárányszó felhők fehérgyapjas nyája delelget rajta.

Májusi kövér, tarkavirágos mező pompázik előttünk. Az áldott mezőkön dolgos emberek hajladoznak a sárguló arany buzatengerben.

Ünnepiesen szép, megható, ez a gazdag magyar május.

Valami ünnepi érzés fogja meg szívünket ebben a pillanatban s a hála és szeretet melege árad tekintetünkől az előttünk elterülő áldott, terített asztalra: a májusi természetre.

És ekkor, ebben a szent pillanatban eszünkbe jut Földanyánk jósága, gazdagsága, áldott bőkezősége, önfeláldozása, amellyel körül fog, eláraszt bennünket.

És nem véletlen, hogy ebben a hónapban van az édesanyák napja: az *anyák napja* is. Egy nap a háromszázhatvanötből, amikor nem az édesanyák adnak, nekünk, gyermekeiknek végtelen szeretetükből, a szívükből-lelkükből, hanem mi járulunk eléjük gyermeki szeretetünk melegével, szívből jövő hálánk egyszerű, szegényes, de mégis oly beszédes virágaival.

Beszélhetnénk-e ma másról, gyermekek, mint az Édesanyáról, aki nekünk az életet adta, akio nekünk él, nekünk adja minden napját és éjjelét, gondolatát és szeretetét, aki nekünk ezért a legdrágább a világon a jó Isten után!

Drága édesanyák!

*A kertünkben kinyílt a
Legszebb bokr rózsá:
Leszakítottam a legszebb
Fehér rózsát róla.*

*Ezt az egyszál rózsát hoztam
Hálás szívvel, szóval:
Édesanyám, áldja Isten még
Százennyi jóval!*

*Kis szívemnek imádságát
Meghallgatja Isten:
S-megérti Ő, — tudom, — mindá
Mit nem mondtam, — itt el!*

*Aldja, áldja minden széppel,
Édes jó Anyámat:
S kívánom ezt, igaz szívvel:
Minden jó anyának!*

V. L.

Anyácska

Ferkó nyakáig huzta az ágyban a rongyos paplant, melyen még egy kopott kabát is volt, mert fázott. Reggel, mikor az édesapja munkába ment, rárakott ugyan a tüzre, de az már régen ki-
aludt volt, s most úgy érezte, hogy meg fog fagyni.